

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. София, 13 февруари 2023 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди двадесет и втора година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВАЛЯ РУШАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: ХРИСТИНА МИХОВА
КРАСИМИР ШЕКЕРДЖИЕВ

при участието на секретаря Елеонора Михайлова и в присъствието на прокурора Т. Комов изслуша докладваното от съдия Рушанова наказателно дело № 836/2022 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по касационна жалба на защитника на подсъдимия Н.С.П.срещу присъда от 20.09.21г. на Апелативен специализиран наказателен съд, постановена по внохд № 264/20г. по описа на същия съд.

В жалбата се сочат касационните основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т. 2 от НПК. Иска се отмяна на въззивната присъда и връщане на делото за новото му разглеждане от друг състав на въззивния съд.

В допълнение към касационната жалба се сочат подробни доводи в подкрепа на заявените касационни основания. Генерално се възразява срещу извършената от втората инстанция доказателствена дейност по анализа и оценката на доказателствения материал, довела в крайна сметка до постановяване на присъда по непрявено обвинение. На тази основа се претендира нарушаване на правото на справедлив съдебен процес и, като последица от процесуалните пороци в анализа на доказателствата, нарушение на материалния закон. С позоваване на части от съдържимото в гласните доказателствени средства се предлагат собствени изводи по фактите, които качествено се различават от приетите за установени от контролирания съд. Наред с това се оспорват и изводи за достоверност на свидетелските показания на св. П. С., които наред с тези на св. Р. Т. са в условията на оговор, което не е било отчетено от въззивния съд. Претендира се и процесуална недопустимост за използване на показанията на св. В. С. от 09.10.2012г., поради обстоятелството че са депозираны по друго наказателно производство - ДП № 19/11 година на НСлСл. От решаващия съд са били игнорирани и част от ВДС в резултат на експлоатираните специални разузнавателни средства, в които се е съдържала информация за отношенията между подсъдимия и св. Тодорова и в частност дали последната е била жертва на трафик и/или се е намирала в състояние на подчиненост спрямо него.

В заключение се сочи, че съдът се е произнесъл по ненадлежно предявено обвинение срещу подсъдимия, далеч надхвърлящо фактическите рамки на обвинението по обвинителния акт, поради което е представлявало радикално

изменение по същество и е поставило нови задачи при осъществяване на защитата, правейки я на практика невъзможна. Процесуалната законосъобразност на присъдата се оспорва и поради това, че осъждането на касатора се основавало единствено на свидетелски показания, събрани на досъдебната фаза на процеса в нарушение на забраната по чл. 281, ал. 8 от НПК, доколкото изводът на съда за съответствие на свидетелските показания с други доказателствени материали не намира опора в материалите по делото, още повече когато обясненията на подсъдимия не са били опровергани.

Поддържа се искането за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за новото му разглеждане от друг състав на апелативния съд.

В съдебно заседание на касационната инстанция защитникът на подс. Н. П. поддържа касационната жалба и оплакванията, развити в нея. Поставя акцент на пороците в анализа на доказателствените източници и превратната им оценка, довела до неверни заключения по фактите, а оттам и по приложимото право. Изтъква съображения и за нарушение на правото на справедлив съдебен процес, доколкото подсъдимият е бил признат за виновен и осъден по непредявено с обвинителния акт обвинение.

Подсъдимият П., в лична защита, се присъединява към становището на защитата.

Прокурорът пледира за оставяне в сила на въззивния акт, а касационната жалба - да бъде оставена без уважение.

В последна дума, подс. П. моли за отмяна на атакуваната присъда и за връщане на делото за новото му разглеждане от друг състав на въззивния съд. Заявява, че няма нищо общо с разкритата престъпна дейност, а значителна част от хората, посочени от обвинението като участници и/или организатори на престъпната група, не познава.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, след като обсъди доводите в касационната жалба, съображенията на страните и провери атакувания съдебен акт в пределите, очертани от чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

С присъда по НОХД № 1821/2016 г., Специализираният наказателен съд, XVII състав е признал подсъдимия П. за невинен в това, че през периода от неустановена дата през месец януари 2010 г. до 29.05.2012 г. в гр. София е участвал в организирана престъпна група – структурирано трайно сдружение на три или повече лица с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 159 г, алт. 2, пр. 2 вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 6 вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4, алт. 1 (набиране и приемане на отделни лица с цел да бъдат използвани за развратни действия, чрез обещаване, даване и получаване на облаги), за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, ръководена от А. К. П., и с участници М. Л. Й. и Ц. Т. Ц., като групата е създадена с користна цел, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправдал по обвинението да е извършил престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2 във връзка с ал. 2 от НК.

Със същата присъда подсъдимият П. е признат за невиновен, в в това през периода от неустановена дата през месец септември 2011 г. до 29.05.2012 г. в гр. София, в съучастие като извършител с В. В. И. да е набрал отделно лице – Р. К. Т., с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги, поради което на основание чл. 304 от НПК го оправдал по обвинението да е извършил престъпление по чл.159а, ал. 2, т. 6 във връзка с ал.1, пр.1, алт.1 във връзка с чл. 20, ал. 2 от НК.

С първоинстанционната присъда другият подсъдим В.В.И.бил изцяло оправдан по обвинението по чл. 159а, ал. 2, т. 6 във връзка с ал.1, пр.1, алт.1 във връзка с чл.

20, ал. 2 от НК; както и по обвинението да е извършил 4 престъпления по чл. 159а, ал. 2, т.6 във връзка с ал.1, пр.4 от НК.

По протест срещу пълното оправдаване на двамата подсъдими било образувано внохд № 264/20г. по описа на АСНС, финализирано с постановяване на атакуваната понастоящем въззивна присъда.

С нея въззивният съд упражнил правомощията си по чл. 334, т. 2 във връзка с чл. 336, ал.1, т. 2 от НПК, като :

-отменил първоинстанционната присъда в частта ѝ, с която подсъдимият П. е признат за невинен и оправдан изцяло по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 321, ал. 3, т.2 във връзка с ал. 2 от НК и вместо това:

- признал подс. П. за виновен в това, в периода от неустановена дата на месец януари 2010 г. до края на 2011 г. в гр. София се е сговорил с М. Л. Й. да вършат в страната престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години и чрез които се цели да се набави имотна облага, а именно по чл.159 а, ал. 2, т. 6 вр. ал. 1, пр.1 и пр. 4, алт.1 от НК, поради което на основание чл. 321, ал. 6 и чл. 55, ал. 1, т. 2, б."б" от НК го осъдил на наказание пробация, при следните пробационни мерки: по чл.42а, ал.2, т.1 от НК - "Задължителна регистрация по настоящ адрес" за срок от ЕДНА ГОДИНА, с периодичност два пъти седмично и по чл. 42а, ал. 2, т. 2 от НК "Задължителни периодични срещи с пробационен служител" за срок от една година,

- признал подс. П. за НЕВИНЕН в това, за периода от неустановена дата на месец януари 2010 г. до 29.05.2012 г. в гр. София да е участвал в организирана престъпна група – структурирано трайно сдружение на три или повече лица с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл.159г, алт. 2, пр. 2 във връзка с чл.159а, ал. 2, т. 6 във връзка с ал.1, пр.1 и пр. 4, ръководена от А. К. П. и с участници М. Л. Й. и Ц. Т. Ц., като групата е създадена с користна цел, и го оправдал по първоначално повдигнатото му обвинение по чл. 321, ал. 3, т. 2 във връзка с ал. 2 от НК.

- на подсъдимия П. са възложени направените по делото разноси в размер на 1 120, 94 лева.

- в останалата част първоинстанционната присъда е потвърдена.

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна, в законоустановения срок и срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е допустима.

Очертани от касационната жалба, пределите на касационната проверка се отнасят до осъждането на жалбоподателя за извършено от него престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК.

В обобщен вид пространните възражения в касационната жалба могат да бъдат обособени в следните насоки:

а) процесуални нарушения в доказателствената дейност на контролирания съд по анализа, проверката и оценката на доказателствените материали, обусловила погрешни и неверни изводи по фактите;

б) твърдение за съотнасяне на приетите за изяснени по несъмнен начин фактически данни към материален закон в нарушение на правото на справедлив съдебен процес по смисъла на чл. 6 от ЕКЗПЧ, предвид оплакване за осъждане по непредадено по надлежен ред обвинение.;

в) неправилно приложение на материалния закон като последица от процесуалните пороци при установяване на праворелевантните за отговорността на дееца обстоятелства.

I. Относно твърденията за процесуални нарушения, свързани с анализа и оценката на доказателствения материал.

При проверката на атакувания съдебен акт процесуални нарушения от посочената категория не се установиха.

Напротив – оплакванията категорично не намират опора в съдържанието на мотивите към съдебния акт, коректно позовавало се на съдържанието на доказателствените източници, всеки от които е бил предмет на детайлно и прецизно обмисляне в контекста на общата доказателствена съвкупност.

В преобладаващата си част, развитите жалбата съображения са насочени срещу доказателствената дейност на контролирания съд, довела в крайна сметка до признаването на подсъдимия П. за виновен в извършване на престъпление по 321, ал. 6 от НК. Това по необходимост обуславя и обхвата на касационната проверка, която следва да е насочена преди всичко към дейността на въззивния съд по изясняване на релевантните за отговорността на подсъдимия фактически обстоятелства във връзка с осъществяване на деянието и неговите специфики от обективна и субективна страна.

Преди всичко следва да се посочи, че пространно изложените в касационната жалба цитати от съдържанието на свидетелските показания по делото не допринасят за яснотата на отправените оплаквания за допуснати от въззивния съд процесуални грешки. Напротив – в насоката в която са дословно цитирани части от показанията на св. Г., анонимен свидетел № 5, Ф. А., К. Х., Е. К., И. А., Р. Т., И. М., касационният упрек на жалбоподателя всъщност представлява оспорване на обосноваването на съдебния акт, т.е. не може да бъде предмет на касационното обсъждане, тъй като необосноваването не е сред посочените в нормата на чл. 348, ал.1 от НПК касационни основания.

Решаващо за допустимостта на отправените в касационната жалба възражения е не съотнасянето им в сезирация документ към посочените в закона касационни основания, а тяхната насоченост в контекста на конкретно оплакване за порок в дейността на контролирания съд при приложението на процесуалния и материалния закон и при решаване на въпроса за наказанието, което следва да се наложи на дееца.

Поради това, предлагането на собствен прочит на доказателствените материали, с произтичащите от това собствен анализ, а оттам и собствени изводи по фактите (така както е направено и в настоящата касационна жалба), доколкото не съдържа критика към осъществената от въззивния съд съдебна дейност, не може да получи отговор.

Суверенната преценка на достоверността на доказателствените материали, извършена от инстанцията по същество, не подлежи на касационен контрол, тъй като касационният съд не разполага с правомощие да проверява фактическата обосноваваност на решението и да променя приетите за установени от съдилищата по същество факти. Не е необходимо подробно да се разяснява последователно и неотклонно застъпването в съдебната практика разбиране, че касационният контрол се разпростира само върху процесуалната законосъобразност на дейността по допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата по делото и правилността на формирането на вътрешното убеждение на решаващия съдебен орган.

При така посоченото, настоящият състав на ВКС единствено може да насочи проверката си към наличието или липсата на нарушения на процесуалните изисквания за правилно формиране на вътрешното убеждение в контекста на релевираното касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

От прочита на залегналите в жалбата доводи може да се счете, че те следва да бъдат приети като оплаквания за едностранчива и превратна оценка на доказателствата, както и при игнориране на част от тях и при позоваване на недопустими доказателствени средства.

Според защитата съдът не е съобразил част от показанията на св. Г., анонимен свидетел № 5, Ф. А., К. Х., Е. К., И. А., Р. Т., И. М., в резултат на което неправилно е извел фактическите си заключения относно: а) времето на създаване на „престъпното сдружение” и неговата цел; б) отношенията между подс. П. и М. Й. и ролята на всеки от тях при управлението, ръководството и контрола на „М. А.” ООД; в) обстоятелството, че „сдружението” е било само между касатора и М.Й., но не е включвало А.П. и Ц. Ц.; г) обстоятелството, че сговорът е бил постигнат между Й. и П. още през 2008 година..”.

Възраженията не се споделят, тъй като не намират опора в съдържанието на мотивите на атакувания съдебен акт.

Приетите за изяснени фактически положения, включително и относно посочените по-горе обстоятелства, са резултат на процесуално изрядна дейност по допускане, събиране, проверка и анализ на доказателствените източници, които са били преценявани задълбочено и детайлно, включително и в контекста на общата доказателствена съвкупност. Всъщност въззивният съд е подложил на основателна критика доказателствената дейност на първоинстанционния съд и сам е провел съдебно следствие, в което допълнително е разпитал А. И., И. М., Е.К. и К. Х., приобщил е редица писмени доказателства, както и е изслушал допълнителните обяснения на подс. П.. Поради изтеклия период от време, както и поради констатацията за наличието на съществени противоречия, е използвал процесуалния механизъм за прочитане на някои от показанията, депозиранни в различни периоди от време и в различните фази на процеса – напр. при условията на чл. 281, ал. 4 във връзка с ал.1 от НПК. При постановяване на осъдителната присъда напълно се е съобразил с гаранцията по чл. 281, ал. 8 от НПК, в случаите, когато ги е използвал за нуждите на доказването. За всеки посочен като изяснен факт, съдът е конкретизирал пунктуално на основата на кой доказателствен източник се е позовал и защо той съответства и на други доказателствени материали.

Неоснователността на отправления от защитата упрек за неправилна оценка на подробно цитираните в жалбата откъси от свидетелските показания на посочените по - горе свидетели произтича и от това, че защитникът претендира, че именно те е следвало да се поставят в основата на фактическите изводи.

Недоволството на страната от това, че решаващият съд е предпочел да се довери на определени доказателствени източници, за сметка на други, които мотивирано е отхвърлил, не бива да се приравнява на съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

Щом са спазени процесуалните разпоредби, очертаващи процесуално издържаната и правилна доказателствена дейност, към контролирания съд не може да се отправи упрек, че е допуснал нарушение на процесуалния закон. В настоящия случай, въззивният съд не просто е констатирал формалния и повърхностен подход на първоинстанционния СпСН при събирането, оценката, проверката и основно при анализа на доказателствата (граничещ с пълното отсъствие на мотиви), но по същество е извършил подробен, цялостен и съвкупен преглед на доказателствения материал. Подходил е съобразно изискванията на чл. 107, ал. 5 от НПК и е подложил на детайлна и внимателна проверка не само част, а всички доказателствени материали. В мотивите му са изтъкнати ясни, подробни и убедителни съображения (вж. л. 234 – л. 240 от внохд № 264/20г. на АСНС), в които поотделно съдът се е

спрял на противоречията в свидетелските показания и вярно е защитил виждането си, че следва да се довери на показанията на св. К. Х., Й. Ц., Е. К., Г. П., И. А., П. С., И. М., дадени на досъдебната фаза на процеса, включително и на тези от тях, депозиранни при условията на чл. 223 от НПК. Към извършения анализ поотделно на всяко едно от доказателствените средства в касационната жалба отсъстват възражения, а именно към недостатъците в този анализ би следвало да е насочена допустимата касационната проверка. Отделно от това съдът подробно се е спрял на всеки значим детайл от показанията на посочените свидетели, и, след като го е съпоставил с информацията, съдържаща се в останалите показания и е намерил съответните съвпадения, е формирал обосновано вътрешното си убеждение по фактите. В конкретния случай, ВКС не констатира процесуални недостатъци в аналитичната дейност на съда, още повече пък такива от съществен характер. Възможността за проверка на формиране на вътрешното убеждение и начина, по който се е достигнало до определени доказателствени изводи не е ограничена.

На следващо място, действително показанията на анонимния свидетел № 5 (разпитан на 10.01.2018г. пред първоинстанционния съд) не са били предмет на нарочно обсъждане в мотивите към въззивната присъда. Касае се за несъществен пропуск, тъй като обсъжданите показания не допринасят съществено за изясняване на фактите по делото. Предложената от защитата интерпретация на тяхното съдържание (относно това че не познавал жалбоподателя и В. И., както и св. Р. Т.) и съображенията му, че това не било отчетено от решаващия съд, не може да бъде утвърдена. Изнесената от свидетеля информация и отричането на познанство с подсъдимите и св. Т. не опровергава останалите доказателствени материали и в частност тези, които еднозначно изясняват управлението на модната агенция, участието на подсъдимия в извършената от агенцията дейност, включително и тази, свързана с предоставянето на сексуални услуги срещу заплащане под прикритието на модната агенция. Освен това – некоректно е и позоваването в касационната жалба на свидетелските показания на анонимния свидетел № 5, депозиранни на досъдебното производство, доколкото същите не са били приобщени по предвидения от НПК ред по чл. 281 от НПК към доказателствения материал. Предвид принципите на устност и непосредственост, съдът не може да се позовава, а преди това и да основава аналитичната си дейност по отношение на доказателствен материал, който не е събран от него лично. Това означава, че директното позоваване на свидетелски показания, събрани на досъдебната фаза на процеса от разследващия орган, без прочитането им по реда на чл. 281 от НПК, е недопустимо.

Констатация за непълноценен доказателствен анализ не може да се направи и по отношение на свидетелските показания на св. Г. и Ф. А.. Според изложените в жалбата съображения, подкрепени с пространни извадки от показанията на посочените свидетели (цитати от протоколите за разпит на св. Г. на досъдебното производство от 26.03.2012г. и протокол за разпит на св. Ф. А. пред първоинстанционния съд от 11.01.2018 г.), съдът е допуснал съществено процесуално нарушение. То се е изразявало в това, че посочените по-горе свидетелски показания са останали извън вниманието на решаващия съд, в резултат на което съдът е приел неправилно, че подс. П. е имал "...практически ръководна роля в престъпното сдружение, създадено „единствено“ между тях двамата (вкл. и М. . и имащо за изначална тяхна цел още от 2008г. организирането и експлоатацията на жени за елитна проституция в страната и чужбина”.

Доводите не се споделят, тъй като от една страна се основават на неприобщени по реда на чл.281 от НПК показания на св. Г. на досъдебното производство, а от

друга страна - съдът е изпълнил задължението си да обсъди внимателно показанията на св. А..

Прецизният прочит на извършените от инстанциите съдебно - следствени действия установява, че св. Ф.А. е разпитан от специализирания апелативен съд изключително подробно в съдебно заседание от 11.01.2018г. (л. 725 – л.733, т. 2 от нохд № 1821/16г. на СНС), а св. Гаров – в съдебно заседание на същия съд от 08.03.2018г. (л.766 – л. 768, т.2 от нохд № 1821/16г. на СНС). По отношение на нито един от двамата свидетели не е използвана процесуалната техника на чл.281 от НПК за инкорпориране в доказателствената съвкупност на показанията, събрани на досъдебната фаза на процеса. Затова, по съображенията, посочени по - горе, относно фундаменталните принципи за устност и непосредственост при събирането на доказателствата от решаващия съд, възраженията на защитата за несъобразяване с показания на св. Г., дадени на досъдебната фаза на процеса, са несподелими.

Що се касае до оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на показанията на св. А., съдът е изтъкнал точни и ясни аргументи относно тяхната доказателствена стойност (вж. л. 243 на гърба от внохд № 264/20 на АСНС), които напълно се споделят от настоящия съдебен състав. Въпреки своя, на моменти художествен, характер коментиранията показания биха могли да представляват медиен интерес, но в никакъв случай не са решаващи за предмета на доказване по настоящето дело. С основание въззивният съд е приел, че само малка част от казаното от свидетеля всъщност е носител на съществена доказателствена информация. В тази насока напълно законосъобразно съдът е използвал данните, за това кои лица е познавал лично и по какъв повод, като какъв е познавал св. Ц. Ц., като шофьор на св. А. П., че в миналото самият А. се е занимавал със сводничество и че е имал впечатления за местонахождението на офиса на свид. Й. – на басейн "Спартак " в гр. София. Останалата част от показанията му (в това число и заявеното от него знание, че модната агенция е била на М.Й.) правилно е преценена или като основана на слухове или на собствените му предположения и оценъчни съждения. Впрочем, необходимо е да се уточни, че от гледна точка на формалната логика, само по себе си обстоятелството, че св. Й. би бил доказан по несъмнен начин собственик на модната агенция, не изключва съвсем различното обстоятелство, че той е действал в престъпен сговор с подсъдимия П. за използването на агенцията и за други престъпни цели, което пък от своя страна е залегнало в основата на осъдителните изводи на решаващия съд.

Възразява се в жалбата и срещу това, че съдът е основал фактическите си заключения, позовавайки се на процесуално недопустимите показания на св. В. С., дадени на досъдебното производство на 09.10.2012 година. И това възражение не се споделя. Направено за първи път в касационната жалба, то се основава на виждането на защитата, че свидетелят С. е бил разпитан по друго досъдебно производство № 19/2011г. на НСлСл. Видно от материалите по делото протоколът за разпит на свидетеля е бил част от сл. д № 52/2010г., от което надлежно с постановление от 30.01.2014г. (л. 36 - 52, т. 4 от ДП) на наблюдаващия прокурор, оспореният протокол за разпит е бил отделен и е приложен като част от настоящето производство. Настоящото обсъждане не следва да бъде обременявано допълнително с ненужното преповтаряне на всички действия по обединяване и последвалото отделяне на материалите във връзка с проведено разследване, при което са били събрани данни за две съществуващи паралелни престъпни групи, довело до отделянето на материали по отношение дейността на една от тях, в която според обвинението е участвал жалбоподателя П., съвместно с М. Й., Ц. Ц., М.А.– всичките под ръководството на А. П., по приквор „Х.“, а двете престъпни групи – под ръководството пък на А. П..

Раздробяването на едно досъдебно производство в отделни други (две или повече) е в правомощията на обвинителната власт и не подлежи на съдебна санкция, независимо от наличието на процесуалните предпоставки за посоченото процесуално действие. По - важното е, че с факта на отделянето на материалите по силата на чл. 216, ал.1 от НПК и съгласно чл. 217а от НПК извършеният от св. С. разпит е допустим за използване в настоящето производство, тъй като съгласно посочената разпоредба извършените действия по разследването и другите процесуални действия преди разделянето или обединяването на дела запазват процесуалната си стойност по отделеното, съответно по обединеното дело.

На последно място, в контекста на оплакванията за пороци в аналитичната дейност на въззивния съд, не се споделя възражението за неправилно кредитиране на показанията на св. Р. Т. и св. С., при несъобразяване на характера им на „оговор”.

С основание посочените показания са поставени в основата на фактическите изводи, довели до осъждане на подсъдимия П.. Въззивната инстанция правилно се е доверила на показанията на посочените двама свидетели, дадени на досъдебното производство (дадени на досъдебното производство – за св. Т.) и пред първоинстанционния съд и на досъдебното производство - за св. С., като е направила детайлен и подробен анализ на тяхното съдържание и ясно е отграничила в кои части показанията следва да се възприемат и поради какви причини. Така, за св. Т. в мотивите на решаващия съд ясно е уточнено по отношение на кои твърдения показанията ѝ не са изолирани, а, съпоставени с останалите доказателствени източници - се подкрепят от обясненията на подс. П., показанията на св. С., св. И. А., М., Й.. Извън всякакво съмнение са изяснените обстоятелства относно това каква всъщност функция е изпълнявал жалбоподателя в агенцията, кога свидетелката е започнала работа за агенцията и с каква цел е била наета на хонорар, кои лица са имали принос за осъществяване дейността на агенцията още от 2008г., за това че още в началото е получила намеци за дамска компания на бизнесмени и че впоследствие е била „вербувана” от жалбоподателя да започне да извършва сексуални услуги срещу заплащане, за тарифата на тези услуги и за условието половината от спечеленото да остава за агенцията. Към извършения от решаващата инстанция пунктуален разбор (по всеки отделен значим факт) не може да бъде отправен упрек, тъй като е даден отговор за съответствието му с информация, съдържаща се и в други те писмени, гласни материали и ВДС в резултат на експлоатираните СРС (звукзаписи на телефонни разговори). Идентичен е подходът на АСНС и по отношение показанията на св. С., поради което ВКС не намира да са допуснати пороци в аналитичната и оценъчната му дейност. Важно е отново да се посочи, че конкретен упрек към осъществената аналитична дейност отсъства в касационната жалба, а в нея се съдържат собствените на защитата оценъчни съждения за това кои показания са достоверни и кое е обективен факт по делото – т.е. възраженията отново са развити на основата на необосноваността на съдебния акт, а не на неговата процесуална незаконосъобразност. Така посоченото ясно указва и на неоснователност и на още едно от развитите съображения – това за погрешния извод на съда за недоказаност на провеждане на „...среща в началото на 2010г. в гр. София между А. П., Ц. Ц., М. Й. и Н.П., нито съпричастност на първите двама към сговора на останалите”. Допълнително следва да се посочи, че дали в сговора между касатора и М. Й. да се вършат престъпления по чл.159 а от НК, са участвали и други лица, не е решаващо в конкретния случай за отговорността на подсъдимия.

В заключение следва да се обобщи, че втората инстанция е извършила самостоятелен, внимателен и прецизен анализ на събрания доказателствен материал, интерпретираща го е според действителното му съдържание, обсъдила е обстойно

въпросите относно конкретно осъщественото от жалбоподателя поведение и субективното му отношение към извършеното деяние, поради което в доказателствената ѝ дейност не се констатира нарушения.

II. Относно оплакването за осъждането на дееца по ненадлежно предявено обвинение.

Възражението е неоснователно. Интерпретираните на собствено основание доказателствени материали в жалбата са довели до погрешно развитото в нея становище, че деецът е осъден по „свършено нов обвинителен акт”. Осъществявайки обаче правомощието си по чл. 336, ал.1, т. 2 от НПК и на практика прилагайки закон за по-леко наказуемо престъпление без съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението, въззивният съд не е нарушил правото на справедлив съдебен процес на подсъдимия и в частност правото му да се защитава пълноценно срещу надлежно предявено (по процедурата, разписана в закона) обвинение.

В конкретния случай неоснователно се претендира осъждане по непредявени факти, по които подсъдимият не се е бил защитавал.

Известно е, че фактическите и юридическите рамки на обвинението се определят от обвинителния акт, а именно по тези рамки се развива адекватно и пълноценно функцията по защитата в наказателния процес. Затова, недопустимо е осъждането на дееца, когато е налице съществено изменение на обвинението, без да е била упражнена процесуалната възможност по чл. 287 от НПК за изменение на обвинението от прокурора в хода на висящо наказателно производство в съдебната му фаза и то пред първоинстанционния съд. Въпросът за това кога е налице съществено изменение на обвинението е разрешен още в т. 2 на ТР № 61/77г., ОСНК, ВС на РБ, като хипотезата, когато „...на обвиняемия не са били предявени по съответния процесуален ред всички обстоятелства, върху които се гради обвинението, които имат значение за определяне на фактическия състав на престъплението (обективна и субективна страна) и които поради непредявяването им подсъдимият не е могъл да има предвид, и чрез обясненията си, чрез посочване или изискване на доказателства или чрез други процесуални способности да реализира правото си на защита”.

Основавайки се на посочените фундаментални отправни точки, въззивният съд е разсъждавал правилно относно процесуалната възможност да осъди подсъдимия за престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК, след като с обвинителния акт му е било предявено обвинение за престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2, във връзка с ал. 2 от НК и в него са се съдържали факти и за наличието на сговор между касатора и св. Й. с посочената в обвинителния акт цел да се върши престъпление от чл.159а от НК. Вярна и обоснована е констатацията, че престъпното сговаряне на двамата подсъдими е било с цел набавянето на имотна облага чрез извършване на престъпления по чл.159а, ал. 2, т. 6 във връзка с ал.1, пр.1 и пр. 4, алт. 1 от НК. Всъщност възражението за различно обвинение произтича от фактическите положения, свързани с първоначалния момент на постигането на сговор, с (не)участието на други лица в него и водещата им роля, както и с конкретната роля на касатора в сговарянето. Осъждането на подсъдимия обаче, независимо от изяснените обстоятелства по повод време и кръг от лица, с които е постигнат сговора, е основано единствено и само на рамките на предявеното обвинение и съдът специално е обърнал внимание на този елемент от правото на справедлив съдебен процес по смисъла на чл. 6, § 3, б. „а” от ЕКЗПЧОС. Недвусмислено, а след това и

убедително, АСНС е защитил виждането си, че с оглед фактите по обвинението, очертано с обвинителния акт, както и с оглед на тези, установени в хода на съдебното производство, нито пред подсъдимия, нито пред защитата са поставени процесуални затруднения и изненади, обусловени от въвеждането на качествено различни или нови фактически положения, които съществено да променят характера на изследваната престъпна дейност, а оттам и насочеността и обхвата на необходимата и пълноценна защита. С основание въззивният съд е подчертал, че независимо от приемането за доказан факта, че началото на сговарянето е през 2008 г. и е продължило до края на 2011 г., за начало на престъпната проява следва да се приеме фиксираният в обвинителния акт момент – от неустановена дата на месец януари 2010 г., като се е позовал именно на недопустимостта да нахвърли рамките на обвинението. Наред с това вярно е посочил, че обстоятелството, че подсъдимият П. е прекратил извършването на вторичното престъпление, не е решаващо за наказателната му отговорност по предшестващата престъпна дейност, доколкото съгласуваността му с подс. Й. по поддържането на условия за осъществяване на такива престъпления и за печелене на финансови облаги от такива престъпления, е продължавала. Единственото различие по фактите относно това, че не св. Р. Т., а подсъдимият и св. С. са набрали за сексуална експлоатация част от свидетелките по делото, правилно е било отчетено като факт, значим за вторичната престъпна дейност (по която подсъдимият е оправдан с първоинстанционната присъда и в тази част тя е била потвърдена от въззивния съд, т. е. е извън обхвата на касационната проверка), но не и в контекста на осъждането за престъпния сговор по чл. 321, ал. 6 от НК с цел да се върши престъпление по чл. 159а от НК. На последно място фактите относно конкретната роля (ръководна, по организация и/или по участие) на подсъдимия в сговора по чл. 321, ал. 6 от НК също не са останали без коментар в мотивите към въззивната присъда, като им е даден верен отговор. Извън съмнение за обективната съставомерност на деянието по чл. 321 ал. 6 от НК е без правно значение кой от субектите, участвал в процеса по съгласуване на волите е бил инициаторът или пък е имал водеща роля. С оглед на това, закономерно решаващият съд е пояснил, че за наказателната отговорност на подсъдимия е ирелевантно обстоятелството, че в инкриминирания период той се е явявал служебно подчинен на Й., тъй като постигнатото и съществувало между тях съгласие за изпълнение на общите престъпни цели, не се определя нито от наличието на служебна йерархия, нито от отсъствието на такава. Като формално престъпление за осъществяване на сговора по чл. 321, ал. 6 от НК е напълно достатъчно доказването на самото му изпълнение от обективна страна. То от своя страна се изразява в постигането на съгласие на поне две лица за извършване на най - малко две престъпления, отговарящи на специфичните изисквания, посочени в диспозицията на нормата (вж. Р. №126/2016г. по н.д. № 360/2016г., П н.о.).

Така посоченото ясно указва на извод, че доводите в подкрепа на възражението за осъждане по непредявено обвинение се основават на фактически обстоятелства, които не представляват елементи от обективната страна на престъплението по чл. 321, ал. 6 от НК. Що се касае до времето и начина на постигане на съгласуваността на волите между касатора и М. Й., същите са били предмет на първоначалното обвинение, по което подсъдимият се е защитавал на две редовни инстанции по същество. Следователно оплакването и по това направление на касационната жалба е лишено от основание.

III. По доводите за нарушение на материалния закон- касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК.

Както бе посочено по - горе, предмет на касационна проверка е осъждането на подсъдимия единствено по чл. 321, ал. 6 от НК.

Доводите, касаещи изводите на съда, независимо дали утвърдителни или подлагащи на критика някои от заключенията на първоинстанционния съд във връзка с оправдателната част на съдебния акт по обвинението по чл. 159а от НК, не подлежат на коментар.

Останалите съображения по приложението на материалния закон се развиват като последица от допуснатите при доказателствената дейност и при дефиниране на предмета на обвинението нарушения от контролирания съд. Отхвърлянето на доводите за процесуални пропуски обуславя и заключението за отсъствие на нарушение на материалния закон в конкретната процесуална ситуация и при конкретно наведените в касационната жалба съображения. В рамките на вярно установените факти материалният закон е приложен правилно, като подс. П. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК. Извън това няма какво да бъде добавено, тъй като касационният съд е обективно затруднен да се занимава в детайли със заявеното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК, доколкото жалбата не съдържа никакви конкретни доводи за допуснато нарушение на материалния закон.

В жалбата отсъства оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание, поради което касационната инстанция не намира за необходимо детайлното обсъждане на въпроса за правилната дейност на съда по индивидуализация на наказанието. Необходимо е единствено да се посочи, че на подсъдимия е наложено наказание пробация при отчитане на действителното наличие на едно изключително по своя характер обстоятелство – продължителността на наказателното производство, което основателно е довело до приложението на чл.55, ал.1, т. 2, б.”б” от НК.

С оглед на гореизложеното настоящият състав намира, че жалбата е неоснователна, а присъдата на въззивния съд, като правилна и законосъобразна следва да бъде оставена в сила.

Предвид това и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА присъда от 20.09.21 г. на Апелативен специализиран наказателен съд, постановена по внохд № 264/20 г. по описа на същия съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: